

Єдиного Митного тарифу України; розробити комплекс заходів тарифного регулювання, спрямованих на захист українського ринку та вітчизняного товаровиробника під час здійснення зовнішньоторгівельних операцій; сприяти здійсненню державами взаємного обміну інформацією з митної статистики зовнішньої торгівлі; здійснювати контроль за надходженнями митних платежів у держбюджет.

Література

1. Закон України "Про митний тариф України" від 05.04.2001р. № 2371-III.
2. [file://localhost/D:/DOCUME~1/9335~1/LOCALS~1/Temp/Rar\\$EX00.781/referat.html](file://localhost/D:/DOCUME~1/9335~1/LOCALS~1/Temp/Rar$EX00.781/referat.html)
3. Управління зовнішньоекономічною діяльністю: Навч. посібник: 2-ге вид., випр. і доп. / За заг. ред. А. І. Кредісова. - К.: ВІРА-Р, 2002. - 552 с.

Роман Герелиця
асистент кафедри,
Наталя Герелиця
аспірант,
Житомирський національний агроєкологічний університет,
м. Житомир

ВИРОБНИЧІ МАТЕРІАЛОПОТОКИ В СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОМУ ВИРОБНИЦТВІ

Виробництво сільськогосподарської продукції здійснюється в певних специфічних умовах, а сільськогосподарські матеріалопотоки відіграють визначальну роль у формуванні стану та обсягів готової продукції [1, 3].

Розглянемо специфіку руху найбільш важливих і масових товарів. В першу чергу увага приділяється основним, оборотним і сировинним засобам. Наприклад рух паливно-мастильних матеріалів (надалі ПММ) – це процес закупівлі, зберігання та розподілу їх протягом виробничого циклу. Сільськогосподарське виробництво споживає близько 40 % дизельного палива та 20 % бензину [2].

Складський логістичний фактор передбачає розрахунок об'єму резервуарного парку для зберігання ПММ. Транспортний фактор передбачає вибір перевізника і транспортного засобу [4]. Підприємства, які мають власні автоцистерни для перевезення ПММ, як правило, використовують їх для доставки ПММ в господарство і розподілу на виробництві. Розмір замовлення палива має бути рівним чи кратним номінальній вантажопідйомності автоцистерн.

Рухаються ПММ в виробничому ланцюгу «закупівля – зберігання – заправка технічних засобів». Заправку на стаціонарних пунктах доцільно застосовувати тоді, коли машини знаходяться на відстані, не більше 2-3 км від нафтосховища. При роботі машинно-тракторних агрегатів на відстанях, більших 5 км від нафтосховища, для їх заправки необхідно використовувати спеціальні мобільні заправні технічні засоби.

Так, в СТОВ «Старокотельнянське» Андрушівського району Житомирської області в 2010 році було витрачено 196,5 т дизельного палива. З нього 64,412 т (33,2 %) було використано для заправлення техніки саме на місці роботи (в полі). Для транспортування та заправлення ПММ в господарстві використовується автоцистерна АЦ-4,2-5,3А. Критерій доцільності застосування такого мобільного заправлення пропонується описувати наступним виразом:

$$K_e = \frac{B_{np} + Z_{дод.пр.}}{Z_m};$$

де, B_{np} – втрати від продовження строків виконання агротехнічних робіт; $Z_{дод.пр.}$ – затрати на додатковий пробіг техніки; Z_m – затрати на роботу автоцистерни.

Очевидно, що при $K_e \geq 1$ доцільним є використання саме мобільного способу заправлення технічних засобів. На основі даних СТОВ «Старокотельнянське» нами було проведено визначення граничної відстані від поля до центральної садиби підприємства, за якої економічно та технічно доцільним є застосування мобільного способу заправлення техніки.

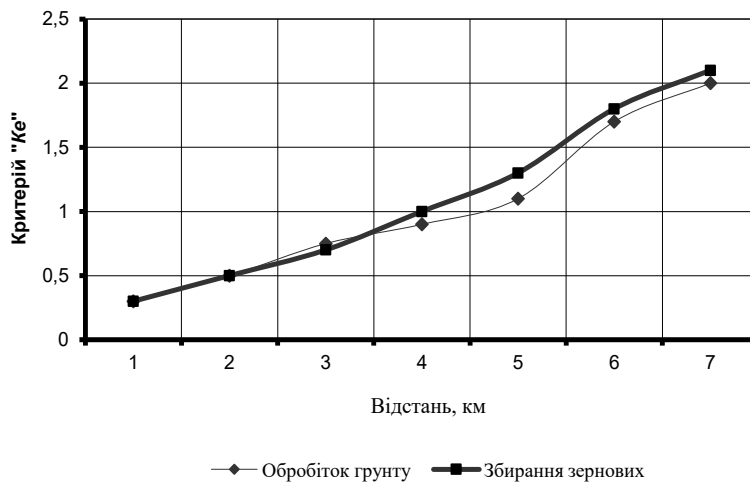

Рис. 1. Значення критерію K_e в залежності від відстані від поля до центральної садиби підприємства

Відповідно встановлено схему руху палива у внутрішньовиробничих ланцюгах сільськогосподарських підприємств (рис. 2).

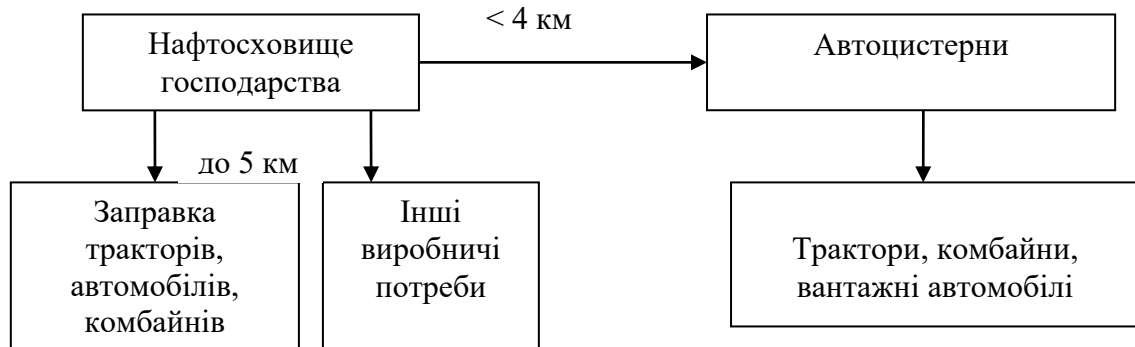

Рис. 2. Оптимальний рух палива у внутрішньовиробничому ланцюзі постачання

Визначення річної потреби в паливі є доцільним не тільки з точки зору логістики складування, а і з технічної сторони. Якщо заповнити резервуари повністю, то це посприє економії коштів, оскільки пальне постійно дорожчає, а в процесі зберігання воно ще й очищається способом відстоювання.

Підсумовуючи зазначимо, що логістичний підхід в управлінні виробничими матеріалопотоками стратегічного значення грає визначальну роль у формуванні ефективності виробництва та отриманні синергії у вигляді комплексу технічних,

економічних, маркетингових, енергетичних та екологічних переваг.

Література

1. Іванишин В.В. Обґрунтування вартісно-орієнтованої концепції контролінгу, GPS-моніторингу та диспетчеризації в аграрному виробництві / В. В. Іванишин // Вісник аграрної науки. – 2010. - № 9. – С. 58-63.
2. Крикавський Є.В. Логістичне управління: Підручник / Євген Васильович Крикавський. – Львів: Видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2005. – 684 с.
3. Перебийніс В.І. Транспортно-логістичні системи підприємств: Формування та функціонування. Монографія. / В.І. Перебийніс, О.В. Перебийніс. – Полтава: РВЦ ПУСКУ, 2006. – 207 с.
4. Таньков К.М. Виробнича логістика: навч. посіб. / Таньков К.М., Тридід О.М., Колодизева Т.О. – Харків: ВД "ІНЖЕК", 2006. – 352 с.

Світлана Герчанівська

к.е.н., доцент,

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»,

м. Бережани

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

У ринковій ситуації змінюються умови управління для більшості підприємств. Нині їх діяльність повинна бути спрямована на виробництво конкурентоспроможної продукції, яка б максимально задовольняла потреби споживача, та забезпечувала кінцевий результат – прибуток.

Діяльність будь-якого підприємства можна описати з точки зору моделі «вхід-вихід»: на вході підприємства є всі види матеріальних і нематеріальних ресурсів (сировина, техніка, персонал, фінанси, інформація тощо), а на «виході» — товари, послуги, висококваліфікований персонал та ін. При стратегічному управлінні підприємство розглядається як «відкрита система», на яке впливають фактори внутрішнього та зовнішнього середовища. Запорука успіху підприємства на сучасному етапі — це активне формування майбутнього стану зовнішнього середовища і власних ресурсів згідно з своїми економічними інтересами.

Стратегічне управління — багатоплановий процес, який допомагає формулювати та виконувати ефективні стратегії, що сприяють балансуванню відносин між підприємством (включаючи його окремі частини) та зовнішнім середовищем, а також досягненню визначених цілей. Вибір стратегії пов'язаний зі станом ключових факторів, до яких відносяться сильні сторони галузі та підприємства, мета, місія, інтереси вищого керівництва, кваліфікація працівників.

Запорукою ефективності стратегічного управління є його «фундамент», тобто базовий елемент – стратегічна ідентифікація підприємством свого місця і перспектив на ринку, відповідно до результатів якої і розробляється та чи інша «лінія поведінки» в перспективі.

Важливість правильної ідентифікації обумовлена безпосереднім впливом інформації про ситуацію в тій чи іншій галузі чи секторі економіки на прийняття управлінських рішень, вибір тактичних підходів у діяльності, здійснення інвестицій в розвиток виробничої і соціальної інфраструктури. Іншими словами, стратегічна ідентифікація є інформаційною базою для формування стратегії і тактики підприємств щодо масштабів розвитку [2].

Система стратегічного управління підприємством повинна забезпечувати